

Arrest

nr. 270 427 van 25 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 04 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 18 april 2019.

1.2. Op 28 juni en 3 augustus 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 25 november 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit het district Swat. U studeerde psychologie aan de universiteit in Swat en behaalde een bachelorsdiploma. In de herfst van 2016 begon u te werken als adviseur bij een lokale "NGO". Uw taak bestond er vooral in om legaal advies te geven en te bemiddelen bij de dorpsraad. In oktober 2016 werd een vrouw vermoord door haar echtgenoot, Y. M.. Hij beschuldigde zijn echtgenote er van de koran te hebben beledigd. De vader van het slachtoffer kwam vervolgens naar de "NGO", waar u werkzaam was, en vertelde u dat de jirga (dorpsraad) Y. M. had vrijgepleit en gezegd had dat hij een nobele taak op zich had genomen door zijn echtgenote te vermoorden. U ging vervolgens op 18 november 2016 naar de jirga om aan te kaarten dat het niet aan de jirga was om Y. M. zomaar te pardonneren. Gezien het hoofd van de jirga niet aanwezig was werd u gevraagd om een volgende keer terug te keren. Toen u op 9 december 2016 voor een tweede keer naar de jirga ging was H. A., het hoofd van de jirga, wel aanwezig. Hij beschuldigde de "NGO's" ervan ongelovigen te zijn die ver van de islam stonden en maakte u duidelijk dat u niet hoefde terug te keren. Vervolgens stelde de "NGO" een advocaat aan die juridische hulp bood aan de vader van het slachtoffer. Op 23 februari 2017 werd Y. M. opgepakt. De leden van de jirga waren echter niet tevreden met de gang van zaken en zij begonnen u middels van mondelinge "fatwa's" te bedreigen, zij verkozen immers dat zulke zaken eerder volgens de lokale gewoonten werden opgelost dan door de wet. U werd in die fatwa's als een ongelovige bestempeld. Op 5 maart 2017 was er een aanval op uw huis waarbij er met stenen werd gesmeten. Uw oom zag dat de toestand precair werd en verwittigde de politie. U werd meegenomen in een politievoertuig naar het politiekantoor. In het politiekantoor werd een klacht tegen onbekenden ingediend. Een verwant van uw vader kwam naar het politiekantoor en vertelde u dat u bij een vriend van hem in Charsadda kon verblijven. Omdat u niet steeds op dezelfde plaats wou verblijven ging u van Charsadda op en neer naar Peshawar. In mei 2017 besloot u om Pakistan te verlaten. U vertrok vanuit Islamabad met uw eigen paspoort per vliegtuig naar Hongarije met een transit in Qatar. U verbleef een 4 a 5 maanden in Hongarije. U deed geen verzoek om internationale bescherming in Hongarije omdat u vernomen had dat Hongarije geen goed land was. Vervolgens reisde u naar Italië waar u gedurende een zestal maanden vruchteloos pogingen ondernam om internationale bescherming aan te vragen. In Italië vernam u dat België een goede keuze was om internationale bescherming aan te vragen. U verliet Italië en kwam dan aan in Frankrijk. Bij aankomst in Frankrijk werden uw vingerafdrukken genomen en u wachtte gedurende dertien maanden om te worden opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Vervolgens reisde u verder naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer : service card van "Dastageer Legal Aid Center", affidavit van de "Union Counsel", foto's van u bij de Jirga, kopie van een attest waarin staat dat uw leven in gevaar is en u bedreigingen kreeg, "FIR" over de dood van uw vader, een krantenknipsel over de dood van uw vader, "FIR" opgesteld door de politie naar aanleiding van de aanval op u die plaatsvond op 5 maart 2017, uw Identiteitskaart, een artikel in Dawn over de moord van Y. M. op zijn echtgenote, overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de Wet over de Subsidiaire Bescherming zou lopen.

In eerste instantie kan er worden opgemerkt dat uw beweerde betrokkenheid, als medewerker van de "NGO", bij de zaak van de moord op de echtgenote van Y. M. niet kan overtuigen. U legt weliswaar documenten neer die aantonen dat u werkzaam was bij de "NGO", doch die documenten tonen niet aan dat u daarom genoodzaakt werd om uw land van herkomst te verlaten. Het deel uitmaken van een "NGO" in Pakistan is op zich niet voldoende om in aanmerking te komen voor een statuut van internationale bescherming. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste zijn uw opeenvolgende verklaringen betreffende uw aandeel in de zaak van de echtgenote van Y. M. niet eensluidend te noemen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u aanvankelijk dat u meegeholpen heeft aan de opsluitingsprocedure van Y. M. en dat u door de jirga werd gevisieerd omdat u verantwoordelijk was voor de opsluiting van Y. M.. Voor het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal stuurde uw advocaat een mail met daarin een rechtzetting van de verklaringen die u eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd. Daarin staat dat u een klacht heeft ingediend bij de politie en dat Y. M. daaropvolgend werd gearresteerd en dat er toen een gerechtelijke procedure tegen hem werd opgestart. Voor zover u wist werd hij nog niet veroordeeld maar werd hij wel in de gevangenis opgesloten.

Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat de advocaat, die door de "NGO" werd ingehuurd, en de vader van het slachtoffer op 19 februari 2017 de klacht indienden waarop Y. M., na het vernemen van die klacht, op de vlucht sloeg en op 23 februari 2017 werd aangehouden. U verklaarde tevens dat uw aandeel in de aanhouding enkel beperkt was tot het bespreken van de zaak met de Jirga en u verklaarde uitdrukkelijk dat alles wat betreft de aanhouding geregeld werd door de advocaat (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 03/08/2021 p. 7). Wat uiteraard tegenstrijdig is met de verklaringen die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken en in de mail van uw advocaat aflegde.

Ter illustratie van de door u aangehaalde zaak waardoor u omwille van uw betrokkenheid daarin door de Jirga werd gevisieerd, legde u een krantenartikel neer van de Dawn van 19 oktober 2016, waarin staat dat de politie reeds een "FIR" (klacht) had opgesteld en op zoek was naar Y. M. die toen al op de vlucht was. Nochtans beweerde u dat uw "NGO" pas in november 2016 door de familie van het slachtoffer werd ingeschakeld om juridisch advies te verlenen in de zaak rond Y. M. en de advocaat van jullie "NGO" zou samen met de vader van het slachtoffer pas in februari 2017 een klacht hebben neergelegd (dus maanden nadat de politie volgens uw artikel al over een klacht beschikte), waardoor Y. M. werd gearresteerd.

Wat er ook van zij, is het overigens weinig geloofwaardig dat u als onervaren medewerker zonder juridische opleiding ingeschakeld werd in een gemediatiseerde zaak als deze van Y. M.. Dat u met een basisopleiding psychologie een gesprek heeft met de nabestaanden van het slachtoffer is nog te aanvaarden. Maar dat u ook de opdracht kreeg om te bemiddelen met de jirga, teneinde gerechtigheid voor het slachtoffer te krijgen en te bekomen dat de jirga zich zou houden aan de Pakistaanse wet, is moeilijk te vatten. Temeer de "NGO" over meer ervaren en gekwalificeerde mensen beschikt zoals de advocaat die volgens uw verklaringen in februari 2017 een klacht indiende. Uit wat voorafgaat kan er aldus geen geloof worden gehecht dat u omwille uw aandeel in de zaak van Y. M. genoodzaakt was om uit Pakistan te vertrekken.

In de hypothese dat u andere problemen in Pakistan zou gekend hebben, die los staan van uw geschetste problemen met de jirga, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen beroep kunt doen op een redelijke bescherming van de Pakistaanse autoriteiten. Toen uw huis werd aangevallen kwam de politie onmiddellijk tussenbeide en werd er een "FIR" opgemaakt (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 03/08/2021 p. 6). Meer nog u legt een geheim document neer van de politie dat die zelf bereid is om politiepersoneel te voorzien om uw veiligheid te waarborgen. In de gegeven omstandigheid kan uw verklaring dat u de politie niet vertrouwt niet worden beschouwd als een afdoende verklaring waarom u geen beroep wilt doen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten.

Verder dient te worden opgemerkt dat u vooraleer u naar België kwam om internationale bescherming aan te vragen nog een zestal maanden in Italië verbleef. U gevraagd of u in Italië internationale bescherming aanvraag beweerde u dat u dat niet kon omdat u niet kon binnengaan en er lange rijen aan het wachten waren aan de immigratiedienst (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 28/06/2021, p. 5). Dat u na een zestal maanden er nog niet in geslaagd bent om u in Italië te laten registreren, u beweerde immers dat uw vingerafdrukken niet werden genomen, laat staan internationale bescherming aan te vragen is weinig geloofwaardig en doet vermoeden dat het aanvragen van internationale bescherming in uw hoofd geen prioriteit was.

U gevraagd of u in Frankrijk internationale bescherming aanvraag, antwoordde u dat u eigenlijk in Frankrijk geen asiel wou aanvragen maar dat u daar gedwongen werd om internationale bescherming aan te vragen. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u reeds in Italië de voorkeur had om in België internationale bescherming aan te vragen (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 28/06/2021, p. 6), wat in schril contrast staat met wat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde, namelijk dat u voorkeur om internationale bescherming aan te vragen uitging naar Frankrijk (zie vragenlijst van DVZ, vraag 31). Wanneer u met deze contradictie werd geconfronteerd beweerde u dat niet te hebben gezegd.

Wat betreft de moord op uw vader in februari 2021 legt u enkele documenten zoals een krantenknipsel, een overlijdensakte en een "FIR" neer. Uit die documenten blijkt dat uw vader door middel van geweld is omgekomen, doch die documenten leveren geen bewijs dat zijn overlijden in verband kan worden gebracht met uw ingeroepen problemen, die zoals hierboven reeds werd uiteengezet als ongeloofwaardig werden bevonden. In de documenten staat immers niets vermeld over de reden waarom hij werd gedood (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 28/06/2021, p.3 en p. 4).

De overige documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin om te buigen. Uw identiteitskaart bewijst uw identiteit die niet door het Commissariaat-generaal wordt betwist. De foto's die u neerlegt tonen aan dat u spreekt voor een raad van dorpsoudsten maar bewijzen niet dat u daardoor in de problemen kwam. De documenten van de "NGO" tonen aan dat u daarvoor gewerkt heeft maar bewijzen niet dat u daardoor voor uw leven diende te vrezen en het voor u onmogelijk is om naar Pakistan terug te keren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021** beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden

problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noorden Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, is de groepering zich aan het hergroeperen in bepaalde regio's.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan 80% in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020, 127 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 155 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. PICSS registreerde in deze periode 109 aanvallen door militanten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 127 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 77 en PICSS van 121 veiligheidsincidenten (waarvan 72 aanvallen door militanten). Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber. In Bajaur nam het aantal incidenten in 2021 en gedurende de eerste 7 maanden van 2021 toe. Ook in Khyber nam het aantal incidenten toe in de verslagperiode. Het geweld in Khyber en Bajaur is voornamelijk doelgericht, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Wat betreft Noorden Zuid-Waziristan zet de trend die reeds verschillende jaren bestaat zich verder in de verslagperiode. In 2020 nam zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers in Noord- en Zuid-Waziristan toe, een trend die zich verderzet in 2021. De doelgerichte moorden worden vooral op stamoudsten gepleegd. Daarnaast was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2021 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef.

Het merendeel van het conflict-gerelateerd geweld dat in 2020 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt voornamelijk plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In de overige 3 tribale districten werden er in 2020 slechts 9 van de 169 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2021 zette deze trend zich voort en vonden er in de 3 overige districten 19 van de 251 gerapporteerde conflict gerelateerde incidenten plaats.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa hoewel bijna 17.000 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM); artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; artikelen 48 tot 48/ 6 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) ('Kwalificatierichtlijn'); artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Verzoeker benadrukt vooreerst dat niet wordt betwist dat hij werkzaam was bij een NGO in Pakistan, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet kan overtuigen inzake zijn betrokkenheid als medewerker van de NGO bij de zaak van de moord op de echtgenote van Y.M., argumenteert verzoeker als volgt: "Verzoeker volhardt in de verklaringen die hij afgelegd heeft gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen : hij heeft persoonlijk geen klacht ingediend bij de politie maar heeft wel meegeholpen, als werknemer van de NGO, bij het in dienen van de klacht door de advocaat en de vader van het slachtoffer. Verzoeker had gevraagd aan zijn voormalige raadsman om zijn verklaringen bij de Dienst vreemdelingenzaken recht te zetten, in de mate dat er in het verslag van zijn eerste interview geschreven stond dat Y. M. na de moord van zijn echtgenote veroordeeld werd door de rechtbank en opgesloten werd in de gevangenis. Echter, Y. M. werd pas maanden na de moord op zijn

vrouw aangehouden, nadat verzoeker zelf is gaan discussiëren met de jirga, en werd, voor zover verzoeker het weet, nog niet veroordeeld door een rechtbank. De voormalige raadsman van verzoeker had dan ook per email van 3 februari 2021 verduidelijkt dat Y. M. in eerste instantie geen problemen kende met de jirga maar dat de gerechtelijke procedure pas maanden later opgestart werd nadat verzoeker een klacht had ingediend bij de politie. De klacht werd weldegelijk met ingediend door verzoeker zelf, maar wel door de advocaat en de vader van het slachtoffer, met de hulp van de NGO van verzoeker. Echter, de opmerking van de voormalige raadsman van verzoeker had eerder als doel om de chronologie van de feiten recht te zetten, alsook te verduidelijken dat Y. M. nog niet veroordeeld was door een rechtbank, dan te specificeren wie de klacht persoonlijk had ingediend (verzoeker wenst nogmaals te bandrukken dat hij geholpen heeft bij het indienen van de klacht, als medewerker van de NGO, vanwaar het misverstand met zijn voormalige raadsman). Het gaat hier om een misverstand betreffende een klein detail van het relaas van verzoeker, dat o.a. te wijten is aan een slecht begrip tussen verzoeker en de tolk tijdens het interview bij de Dienst vreemdelingenzaken. Verzoeker had, bij het begin van zijn eerste persoonlijk onderhoud op 28 juni 2021, verklaard dat hij moeilijkheden had om de tolk op de Dienst vreemdelingenzaken te begrijpen (NPO I, p. 2) : "Hoe verliep uw gehoor op de DVZ? Ik had sommige moeilijkheden bij eerste gehoor, er was een probleem met het verstaan (.. Verzoeker werd helemaal niet geconfronteerd met deze "tegenstrijdigheid" gedurende zijn persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Nochtans bepaalt artikel 17,§ 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen : "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven". Verwerende partij heeft gedurende de persoonlijke onderhouden van verzoeker zelfs niet gesproken over de email van de voormalige raadsman van verzoeker van 3 februari 2021. Had zij dat wel gedaan, dan had verzoeker de nodige verklaringen en informatie kunnen geven gedurende zijn persoonlijk onderhoud, om elke twijfel en tegenstrijdigheid over zijn implicatie weg te nemen. Ondanks het feit dat dit het hoofdargument is van de verwerende partij, heeft zij geen enkele serieuze poging ondernomen om de implicatie van verzoeker duidelijk te begrijpen. Er werden amper vragen gesteld aan verzoeker over zijn precieze rol in deze zaak. Het enige dat hierover terug te vinden is in de notities van de persoonlijke onderhouden is één enkele vraag (NPO II, p. 7). Gelet op de ernst van de aangevoerde feiten, maar ook het feit dat de tewerkstelling van verzoeker voor een mensenrechtenorganisatie niet in twijfel getrokken wordt, schendt de verwerende partij dan ook haar zorgvuldigheidsplicht."

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en een artikel dat hij neerlegt ter staving van zijn verzoek stelt verzoeker dat "wat in het artikel geschreven staat, niet overeenkomt met de werkelijkheid. In oktober 2016, was de politie nog niet op zoek naar Y. M. en werd er nog geen FIR opgesteld. De politie presenteert de feiten zo in de media, om te doen geloven dat zij hun werk doen en de daders vervolgen, terwijl het in de werkelijkheid heel anders is. Opnieuw werd verzoeker helemaal niet geconfronteerd met deze "tegenstrijdigheid" gedurende zijn persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hoewel verwerende partij reeds in het bezit was van dit artikel sinds het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker."

Waar in de bestreden beslissing verwerende partij van mening is dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker zou ingeschakeld worden in een gemediatiseerde zaak als deze van Y.M. benadrukt verzoeker vooreerst dat er maar vijf medewerkers waren in de NGO en dit ook heeft uitgelegd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (notities PO II, p. 4). Er waren dus volgens verzoeker niet veel personen aan wie deze taak kon worden toevertrouwd. Hij stelt verder dat hij enkel hypothesen kan verstrekken over de redenen waarom deze missie aan hem toevertrouwd werd, aangezien hij zelf de beslissing niet genomen heeft. Verzoeker licht somt vervolgens volgende hypothesen op:

"-De directeur van de NGO was op dat moment op zakenreis in het buitenland, en kon de onderhandelingen dus niet in persoon voeren.

-De jirga lag op de weg tussen verzoekers' dorp en het bureau. Om praktische redenen was het dus gemakkelijker dat verzoeker de onderhandelingen zou voeren.

-Verzoeker was maar sinds enkele maanden werkzaam in de NGO, maar was titularis van een bachelor in psychologie en had al zijn eigen functies binnen de NGO : hij was psycholoog, counselor en gaf ook juridisch advies. Hij had verschillende kwalificaties die de andere medewerkers niet hadden en was belast met taken die niet door de andere medewerkers uitgevoerd konden worden.

-Verzoeker had gedurende zijn cursus onderhandelingslessen gevolgd, wat niet perse het geval was van de andere medewerkers.

-De advocaat werkte niet voor de NGO maar werd ingehuurd door de NGO voor deze specifieke zaak, om een klacht in te dienen bij de politie. Om de te onderhandelen met de jirga, was het niet noodzakelijk

dat de persoon over een sterke juridische achtergrond zou beschikken. Het was dan ook niet nodig om de advocaat hierbij te bemoeien."

Verzoeker betoogt dat dus verschillende elementen kunnen uitleggen waarom verzoeker belast werd met deze taak en geen andere medewerker en dat verwerende partij moeilijk conclusies kan trekken inzake de redenen waarom deze missie al dan niet aan verzoeker toevertrouwd werd, aangezien verschillende factoren waarvan verzoeker misschien ook niet op de hoogte is, een invloed kan gehad hebben op de beslissing van de directeur van de NGO. Verzoeker vindt het verrassend dat verwerende partij, die de andere medewerkers niet kent, zich in de plaats stelt van de werkgever van verzoeker om te oordelen dat deze missie niet aan hem kon toevertrouwd worden. Verzoeker merkt opnieuw op dat hij nooit met dit argument werd geconfronteerd tijdens de persoonlijke onderhouden en dat hem nooit de vraag werd gesteld waarom de onderhandelingen aan hem werden toevertrouwd en dus de kans niet heeft gehad om de nodige uitleg te verschaffen. Hij wijst er ook op dat hij verschillende foto's heeft neergelegd van zijn onderhandelingen met de jirga en dus zijn best heeft gedaan om ook dit element aan de hand van documenten te bewijzen. Verwerende partij heeft duidelijk geen diepgaand onderzoek verricht in dit dossier en schendt haar zorgvuldigheidsplicht.

Waar verwerende partij van oordeel is dat verzoeker beroep zou kunnen doen op de bescherming van de politie in Pakistan, argumenteert verzoeker als volgt: *"Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat de Pakistaanse politie heel corrupt is en dat de Pakistaanse politie, hoe dan ook, in de onmogelijkheid is om hem daadwerkelijk te beschermen tegen zijn vervolgers. De vader van verzoeker werd trouwens vermoord, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker ook, heel concreet, niet beschermd zal kunnen worden in geval van terugkeer naar Pakistan. Uit een National Corruption Perception Survey 2021 van Transparency International Pakistan blijkt dat de politie nog steeds de meest corrupte sector blijft in Pakistan (ANI, "Police, judiciary most corrupt institutions in Pakistan: Survey", 8 december 2021, internetlink)."*

Met betrekking tot verzoekers eerdere asielaanvragen in andere Europese lidstaten, herhaalt verzoeker dat hij geen verzoek heeft ingediend in Italië omdat hij er nooit de mogelijkheid toe had, verschillende uren in de rij heeft gestaan om zijn aanvraag in te dienen, maar zonder succes en dat hij besloot zijn reis verder te zetten naar Frankrijk en België. Hij werd gedurende 13 maanden nooit verhoord en heeft dan ook besloten om verder te reizen naar België wat zijn aanvankelijke doel was. Hij stelt dat dit helemaal geen deel uitmaakt van de kern van zijn asielrelaas en dat dit ondergeschikte elementen zijn die geen invloed hebben op zijn vrees in geval van terugkeer.

Vervolgens gaat verzoeker in op de samenwerkingsplicht van verwerende partij. Hij wijst in dit verband op de rechtspraak van het Hof van Justitie, artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; paragraaf 196 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees en rechtspraak van de Raad en stelt dat verwerende partij in casu haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld. Hij argumenteert hierover als volgt: *"Verzoeker werd twee keer verhoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen : de eerste keer werd hij gedurende ongeveer één uur verhoord, maar moest het verhoor stopgezet worden omwille van een vingerkramp van de protection officer. De tweede keer werd hij gedurende één uur en 45 minuten verhoord. Dit was absoluut onvoldoende om een diepgaand onderzoek te verrichten van het relaas van verzoeker, dat nochtans redelijk complex is, en om alle elementen van verzoekers' problemen goed te begrijpen. Er werden aan verzoeker maar enkele vragen gesteld na zijn vrij relaas, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij geen serieuze poging heeft ondernomen om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker goed te analyseren. Zoals hiervoor reeds aangehaald werd, staft verwerende partij haar beslissing op verschillende tegenstrijdigheden of merkwaardigheden. Verwerende partij heeft echter nooit de kans gegeven aan verzoeker om de nodige uitleg te verschaffen gedurende zijn persoonlijke onderhouden om elke twijfel of ongeloofwaardigheid weg te nemen. Verwerende partij heeft ook geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker de tolk niet goed begreep gedurende zijn interview bij de Dienst vreemdelingenzaken en dat hij dit ook meteen heeft meegedeeld aan het begin van zijn eerste persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hoe dan ook, dient er opgemerkt te worden dat de verwerende partij haar beslissing staft op elementen die ofwel irrelevant zijn ofwel hiervoor uitgelegd / weerlegd werden."*

Verzoeker stelt vervolgens, onder verwijzing naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad dat verzoeker minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, gelet op de verschillende elementen die werden aangehaald en besluit dat verwerende partij de beslissing baseert op elementen die ofwel irrelevant zijn ofwel hierboven uitgelegd of weerlegd zijn.

In ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend, verwijst hij naar rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens inzake

artikel 2 van het EVRM en stelt dat hij *in casu* onmenselijke of vernederende behandelingen vreest in geval van terugkeer naar Pakistan.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift

3. Aanvullende nota

Verzoeker legt een aanvullend nota dd. 16 maart 2022 voor, waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht

1. Dreigberichten + vertaling;
2. Email van de directeur van Dastageer Legal Aid System;
3. Getuigenissen van 5 dorpingen;
4. Artikelen betreffende de veiligheidssituatie in Pakistan.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoeker om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn moet normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek indienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor represailles in geval van terugkeer naar Pakistan omwille van zijn betrokkenheid bij een klacht ingediend tegen Y.M., die volgens zijn verklaringen zijn echtgenote heeft vermoord in oktober 2016. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen werkte verzoeker bij de NGO *“Dastageer Legal Aid Centre”*, die door de vader van het slachtoffer van Y.M. gecontacteerd werd omdat de Jirga Y.M. had vrijgepleit en gezegd dat hij een nobele daad had verricht. Verzoeker ging in opdracht van de NGO op 18 november 2016 naar de Jirga om te discussiëren over de zaak en hen te zeggen dat zij niet het recht hadden Y.M. vrij te pleiten. Aangezien het hoofd van de jirga niet aanwezig was, werd hem gevraagd terug te komen, wat verzoeker volgens zijn verklaringen deed op 9 december 2016. Het hoofd van de jirga stelde dat NGO's ongelovigen waren en maakte hem duidelijk dat hij niet moest terugkeren. Nadat door tussenkomst van de advocaat, aangesteld door de NGO waar verzoeker voor werkte, Y.M. werd aangehouden op 23 februari 2017, werd verzoeker het voorwerp van mondelinge fatwa's – waarin verzoeker werd bestempeld als een ongelovige - door leden van de jirga die er de voorkeur aan gaven dergelijke zaken op te lossen volgens de lokale gewoonten. Op 5 maart 2017 werd verzoekers huis aangevallen en door tussenkomst van zijn oom kwam de politie naar zijn woning en werd hij naar het politiekantoor meegenomen, waar een klacht tegen onbekenden werd ingediend. Via een verwant van zijn vader kon verzoeker een tijdje bij een vriend van hem in Charsadda verblijven, maar omdat hij niet steeds op dezelfde plaats wou verblijven, ging hij over en weer tussen

Charsadda en Peshawar. Hij vertrok uiteindelijk vanuit Islamabad op 8 mei 2017 (notities PO I, p. 5) en kwam via Qatar naar Hongarije, waar hij geen verzoek om internationale bescherming indiende en reisde vervolgens door naar Italië, waar hij probeerde een beschermingsverzoek in te dienen maar daar niet in slaagde en Frankrijk, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende maar 13 maanden vergeefs wachtte op een uitnodiging voor een interview. Uiteindelijk reisde verzoeker door naar België, waar hij op 18 april 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

5.3. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn Pakistaanse identiteitskaart neer. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de identiteit en Pakistaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist en evenmin betwist dat hij afkomstig is uit het district Swat. De Raad stelt vast dat er in de huidige stand van zaken geen tegenindicaties zijn met betrekking tot verzoekers identiteit en nationaliteit.

5.4. In de bestreden beslissing wordt, zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift, niet betwist dat verzoeker actief was voor de NGO "*Dastageer Legal Aid Centre*". Verzoeker legt in dit verband een kaart voor uitgereikt door deze organisatie, waarop zijn naam is vermeld met de functieaanduiding "*counselor*" (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker).

Volgens de commissaris-generaal kan er evenwel geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij omwille van zijn aandeel in de zaak van Y.M. genoodzaakt was om uit Pakistan te vertrekken. De commissaris-generaal komt tot dit besluit op basis van de vaststelling dat zijn opeenvolgende verklaringen over zijn aandeel in deze zaak niet eensluidend zijn, nu hij (a) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna 'DVZ') verklaarde dat hij meegeholpen heeft aan de opsluitingsprocedure van Y.M. en door de Jirga geïnviseerd werd omdat hij verantwoordelijk was voor de opsluiting van Y.M.; (b) in een brief van zijn advocaat een rechtzetting van zijn verklaringen werd overgemaakt waarin staat dat hij een klacht heeft ingediend bij de politie als gevolg waarvan Y.M. gearresteerd werd; (c) volgens het artikel van 19 oktober 2016 dat door verzoeker werd neergelegd de politie reeds een FIR had opgesteld en op zoek was naar Y.M. die toen al op de vlucht was, terwijl verzoeker beweerde dat de NGO pas in november 2016 door de familie werd gecontacteerd en de advocaat van de NGO pas in februari 2017 een klacht indiende waardoor Y.M. werd gearresteerd. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker als onervaren medewerker zonder juridische opleiding in een gemediatiseerde zaak zou zijn ingeschakeld, terwijl de NGO over meer ervaren personen beschikt zoals de advocaat die in februari 2017 een klacht zou hebben ingediend.

5.5. Verzoeker voert aan dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht en zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden en wijst er op dat verzoeker niet werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden of merkwaardigheden; dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft aangegeven dat er problemen waren met de tolk bij de DVZ en dat de twee persoonlijke onderhouds onvoldoende waren om een diepgaand onderzoek te verrichten van verzoekers vluchtrelaas. Hij wijst hierbij uitdrukkelijk op de korte duur van de persoonlijke onderhouds en op het feit dat verzoeker maar enkele vragen zijn gesteld na zijn vrij relaas.

5.5.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud door verwerende partij. Het eerste persoonlijk onderhoud duurde 1 uur en 12 minuten. De notities van dit persoonlijk onderhoud wijzen uit dat hierin voornamelijk de door verzoeker neergelegde documenten werden overlopen, kort werd ingegaan op zijn verschillende verblijfplaatsen in Pakistan en vervolgens zijn verblijf in Hongarije, Italië en Frankrijk. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kwam het vluchtrelaas van verzoeker niet aan bod. Uit de notities van dit persoonlijk gehoor kan verder niet worden afgeleid om welke reden het persoonlijk onderhoud werd stopgezet. De advocaat van verzoeker, die ook aanwezig was tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, maar niet tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, licht in het verzoekschrift en ter terechtzitting evenwel toe dat de protection officer kampte met een vingerkramp en dat hij kort voordien een corona-vaccin had gekregen, zodat hij het persoonlijk onderhoud onderbrak om dit zo snel mogelijk te laten controleren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit onderhoud 1u en 45 minuten in beslag nam en dat dit volledig gewijd was aan de vluchtmotieven van verzoeker.

De Raad wijst er op dat uit de loutere duur van het persoonlijk onderhoud niet als dusdanig kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal zou hebben tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht. Noch de Vreemdelingenwet noch het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevatten bepalingen inzake de duur van het persoonlijk onderhoud.

Verder heeft de commissaris-generaal een discretionaire bevoegdheid inzake het opnieuw oproepen van verzoekers nadat reeds een persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden.

De Raad herinnert er aan dat de commissaris-generaal, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens dient te onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek houdt ook de vergelijking in van verzoekers verklaringen afgelegd op het CGVS met eerder afgelegde verklaringen en met alle elementen, documenten en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zowel vóór, tijdens of na het persoonlijk onderhoud. Geen regelgeving verplicht de commissaris-generaal dit onderzoek te voeren tijdens de afname van het gehoor en het CGVS kan bezwaarlijk bij het horen van verzoeker speculeren of anticiperen op mogelijke maar niet onderzochte tegenstrijdigheden tussen de afgelegde verklaringen. De commissaris-generaal dient, gelet op artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003, in de mate van het mogelijke, de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden. Bovendien belet deze bepaling de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Verzoeker heeft bovendien de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde inconsistenties, waarvan hij *in casu* ook gebruik heeft gemaakt.

In het verzoekschrift wordt opgemerkt dat verwerende partij voor het persoonlijk onderhoud van 28 juni 2021 door een email van 3 februari 2021 de toenmalige advocaat van verzoeker op de hoogte werd gebracht van een aantal opmerkingen van verzoeker bij de weergave van zijn verklaringen in de vragenlijst DVZ. In deze email wordt vooreerst opgemerkt dat op de derde vraag, met name *“was u actief in een organisatie”* foutief werd geschreven dat het antwoord nee is en wordt toegelicht dat hij precies omwille van zijn werk voor de Dastageer Legal Aid Center, problemen heeft gekend. Verder wordt in de email ook toegelicht dat in het antwoord op vraag 5 een fout is geslopen. Er werd in de vragenlijst genoteerd *“Ze werd gedood door haar man Y.M. op 18/10/2016. Vervolgens werd hij veroordeeld door de rechtbank en opgesloten in de gevangenis. Ik heb meegewerkt aan de opsluitingsprocedure van die man”*. In de email wordt vervolgens gesteld: *“Wat onze cliënt heeft verklaard is het volgende: in eerste instantie kende Y.M. geen problemen met de Jirga. Onze cliënt heeft vervolgens klacht neergelegd bij de politie en hieropvolgend werd Y.M. gearresteerd en werd er een gerechtelijke procedure tegen hem opgestart. Y.M. werd, voor zover onze cliënt weet, nog niet veroordeeld door de rechtbank maar wel geplaatst in de gevangenis”*. Hieruit blijkt onmiskenbaar dat verzoeker uitdrukkelijk stelt dat hij een klacht indiende bij de politie en dat Y.M. daarna werd gearresteerd. Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart verzoeker *“ik had sommige moeilijkheden waren, er was een probleem met het verstaan”* (notities PO I, p. 2). Er werd aan verzoeker gevraagd welke deze problemen waren, waarop verzoeker verklaart *“hij vroeg mij of ik verbonden ben aan politieke achtergrond er werd mij niet gevraagd in detail of ik lid ben van een NGO”* (notities PO, p. 2). In zoverre *“problemen met het verstaan”* betrekking hebben op de tolk bij de DVZ, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat verzoeker werd uitgenodigd deze problemen verder toe te lichten en daarbij geen gewag maakte van vertaalproblemen als dusdanig maar wel van het feit dat hij vroeg naar zijn politieke affiliaties en hem niet in detail werd gevraagd of hij lid is van een NGO. Zoals reeds aangestipt, wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker werkte voor een NGO.

Verder werd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dieper ingegaan op de werknemers en activiteiten van deze NGO alsook verzoekers taken in deze NGO (notities PO II, p. 4). Het interview bij de DVZ heeft niet tot doel in detail in te gaan op de vluchtmotieven en uit het voorgaande blijkt dat hij zijn activiteiten bij de NGO heeft kunnen toelichten tijdens het persoonlijk onderhoud. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker omwille van een probleem met de tolk niet goed werd begrepen, zoals verzoeker beweert, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de email van de advocaat van verzoeker van 3 februari 2021 uitdrukkelijk stelt dat verzoeker zelf een klacht heeft neergelegd bij de politie, waarna Y.M. werd gearresteerd, terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat Y.M. op 23 februari 2017 werd aangehouden, dat de klacht werd ingediend op 19 februari en dat deze werd ingediend door *“de vader van het slachtoffer samen met de advocaat”* (notities PO II, p. 7). Verder werd hem uitdrukkelijk gevraagd wat zijn aandeel in de aanhouding van Y.M. was en wat hem ten laste werd gelegd, waarop verzoeker antwoordde *“mijn deel was dat ik gewoon naar de jirga ging en daarom werden ze mijn vijand alles werd geregeld door de advocaat en de jirga ging ervan uit dat ik de verantwoordelijke was”* (notities PO II, p. 7). De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen over zijn rol in de aanhouding van Y.M. zoals gecorrigeerd in de email van zijn advocaat van 3 februari 2021 niet overeenstemmen met zijn verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud van het CGVS.

Waar hij in de email van zijn advocaat uitdrukkelijk stelt dat hij zelf de klacht indiende waardoor hij in de problemen kwam, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk stelt dat de klacht werd ingediend door de vader van de overleden vrouw en de advocaat van de NGO. De eigenlijke rol van verzoeker in de aanhouding van Y.M. behoort wel degelijk tot de kern van zijn vluchtrelaas, nu als gevolg hiervan fatwa's zouden zijn uitgesproken door leden van de jirga en zijn huis zou zijn aangevallen.

Dat het om een misverstand over een klein detail in het relaas van verzoeker zou gaan dat te wijten is aan slechte communicatie tussen verzoeker en de tolk, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd, kan dan ook, gelet op het voorgaande niet worden bijgetreden, nu de vastgestelde tegenstrijdigheid met de email van verzoekers advocaat niet kan worden toegeschreven aan de tolk. Er kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat verzoeker de inhoud van de email van 3 februari 2021 heeft besproken met de advocaat en er dus van op de hoogte was. Dat de advocaat in deze email eerder de chronologie van de feiten rechtzetten en verduidelijken dat Y.M. nog niet veroordeeld was door een rechtbank en niet zozeer wie persoonlijk de klacht had ingediend, zoals wordt betoogd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hierin uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker zelf een klacht indiende, terwijl hij in het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat dit werd ingediend door de vader van het slachtoffer en de advocaat van de NGO. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij consistente verklaringen aflegt met betrekking tot de kern van zijn vluchtmotieven. De vaststelling dat hij over dit kernelement in zijn relaas tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit relaas. De Raad stelt met verzoeker vast dat hij niet werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud en de email van zijn advocaat. De Raad stelt ook vast dat verzoeker hiermee geconfronteerd had kunnen worden. Evenwel kan dit niet tot een andere conclusie leiden met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. In zoverre het verkieslijker was geweest verzoeker hiermee te confronteren, herhaalt de Raad dat op verwerende partij geen verplichting rust en dat het gebrek aan confrontatie verwerende partij evenmin verhindert zich bij het nemen van de beslissing te baseren op de vastgestelde tegenstrijdigheid. Verzoeker blijft in gebreke de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren en verzoekers aangetaste geloofwaardigheid te herstellen. Zijn argumenten in het verzoekschrift kunnen om de hierboven uiteengezette redenen op dit punt niet overtuigen. Bijgevolg is ook verzoekers betoog dat verwerende partij daardoor de op haar rustende samenwerkingsplicht heeft geschonden niet dienstig.

5.5.2. Voorts stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat zijn verklaringen over de chronologie van de opeenvolgende gebeurtenissen niet overeenstemmen met de inhoud van het door hem voorgelegde artikel uit Dawn van 19 oktober 2016. In dit artikel wordt vermeld dat een zekere Y.M., zijn vrouw heeft doodgeschoten en dat de politie aan DAWN verklaarde dat zij een FIR hebben opgesteld tegen hem en dat ze hopen dat ze hem snel zullen arresteren. De rest van het artikel heeft geen betrekking op het geval van Y.M. maar op andere gevallen van geweld tegen vrouwen en maakt melding van zelfmoorden van vrouwen in Swat. Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing blijkt hieruit dat Y.M. reeds midden oktober 2016 op de vlucht was en dat reeds een FIR was opgesteld. Verzoeker verklaart evenwel tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat de NGO waar verzoeker voor werkte pas in de eerste week van november 2016 door de familie van het slachtoffer werd gecontacteerd (notities PO II, p. 6) en dat de vader van het slachtoffer en de advocaat van de NGO klacht indienden rond 19 februari 2017 (notities PO II, p. 7), wat in tegenspraak is met het artikel, volgens hetwelk er al midden oktober 2016 een FIR was op basis waarvan Y.M. werd opgespoord.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat het artikel valse informatie bevat en dat in oktober 2016 de politie nog niet op zoek was naar Y.M. en er nog geen FIR werd opgesteld. De politie zou de feiten op deze manier voorstellen in de media om de indruk te wekken dat zij hun werk doen. Uit de beschikbare informatie kan blijken dat corruptie bij de politie in Pakistan voorkomt. Volgens het USDOS rapport van maart 2020 kan bij de registratie van FIRs corruptie plaatsvinden en wordt soms een geldsom gevraagd voor het registreren van een klacht of wordt geld aanvaard voor het registreren van onware klachten. Ook worden soms nieuwe FIRs opgesteld door de politie en het gerecht om de aanhouding van een verdachte te verlengen (COI Focus, Pakistan. Corruptie en documentenfraude, 21 maart 2021, p. 14). Zo het niet ondenkbaar is dat de politie in de media feiten inzake misdrijven verkeerd zou voorstellen om reputatieschade te voorkomen, stelt de Raad vast dat *in casu* verzoeker in het verzoekschrift niet verder komt dan het uiten van een loutere hypothese. Er liggen geen concrete indicaties voor waarom de politie dit in zijn geval zou doen, zeker nu volgens zijn verklaringen de politie verzoeker uit zijn huis zouden hebben ontzet toen een menigte zijn huis met stenen bekogelde nadat fatwa's tegen hem waren uitgesproken (notities PO II, p. 6). Er kan niet worden uitgesloten en het lijkt zelfs waarschijnlijk dat de vader van het slachtoffer zich in eerste instantie tot de politie zou wenden met betrekking tot de gewelddadige dood van zijn dochter op 18 oktober 2016 (notities PO, p. 5).

De vaststelling dat verzoekers verklaringen niet stroken met de inhoud van het door hem neergelegde artikel van Dawn, dat betrekking heeft op de zaak Y.M., ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn problemen naar aanleiding van deze zaak. Dat verzoeker niet werd geconfronteerd met de inhoud van dit artikel, zoals opgemerkt in het verzoekschrift, kan het oordeel van de Raad niet ombuigen. Zoals reeds aangehaald, is verwerende partij geenszins verplicht dit te doen alvorens een beslissing te nemen. Voorts stelt de Raad vast dat het bewuste artikel door verzoeker zelf werd neergelegd bij verwerende partij ter staving van zijn vluchtrelaas, zodat kan worden aangenomen dat hij van de inhoud ervan op de hoogte was en dat hij verwerende partij ervan op de hoogte zou brengen dat de politie de gang van zaken en de chronologie van de gebeurtenissen bewust verkeerd voorstelt in het artikel van Dawn. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker dit op geen enkele manier heeft aangebracht tijdens de persoonlijke onderhouden bij verwerende partij. Verzoeker kan verwerende partij dan ook bezwaarlijk verwijten dat hij niet werd geconfronteerd met de inhoud van het door hemzelf neergelegde krantenartikel.

5.5.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt waarom hij als psycholoog zonder noemenswaardige juridische opleiding in deze zaak werd ingeschakeld. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker een bachelor in de psychologie behaalde in augustus 2016 maar daarna zijn studies stopzette (notities PO II, p. 3) omdat hij als begon te werken bij de NGO als counselor. Zijn taak omschrijft hij als het opstellen van een rapport met betrekking tot cliënten van de NGO, waarbij na een bespreking met de cliënt moet bepaald worden hoe de mentale toestand is van de cliënt (notities PO II, p. 4). Daarnaast verklaart hij dat hij ook nog *“legal advice”* gaf. Gevraagd of hij de vaardigheden had om *legal advice* te geven verklaart verzoeker *“Basisinformatie en uitleggen hoe ze legal aid te krijgen bijvoorbeeld hoe een FIR op te stellen. Als er een advocaat is waarom geeft u dan legal aid en niet de advocaat? Ik gaf de cliënten info over de procedure ik gaf niet in detail legal advice”* (notities PO II, p. 4). Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog niet zo lang bij de NGO werkte toen hij bij de jirga moest tussenkomen en er in het totaal maar enkele maanden werkte. Verder blijkt hij ook niet te weten of de NGO ook nog op andere plaatsen werkzaam is, noch door wie de NGO werd opgericht, wie het hoofd van de NGO was en of de NGO samenwerkte met internationale organisaties of er hulp van kreeg (notities PO II, p. 5) en dat hij in totaal aan 3 zaken heeft gewerkt (*idem*). Hieruit volgt dat verzoeker weinig of geen ervaring had als counselor toen hij volgens zijn verklaringen moest tussenkomen bij de jirga in een zaak betreffende de moord op een vrouw, waarover bovendien in de media werd bericht. Dat hij gezien zijn profiel zou belast worden met de taak de jirga te overtuigen in een delicate zaak lijkt dan ook niet erg waarschijnlijk.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij verschillende foto's heeft voorgelegd inzake zijn onderhandelingen met de jirga en benadrukt dat er maar 5 medewerkers waren in de NGO, die hij bij naam heeft vernoemd tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij stelt verder in het verzoekschrift dat hij enkel hypothesen kan aanreiken over de reden waarom deze missie aan hem werd toevertrouwd, zoals het feit dat de directeur van de NGO op dat ogenblik in het buitenland was; dat de jirga op de weg lag tussen verzoekers huis en het bureau; dat hij verschillende kwalificaties had die andere medewerkers niet hadden; dat hij een onderhandelingscursus had gevolgd en dat de advocaat niet voor de NGO werkte maar door de NGO werd ingehuurd en dat om te onderhandelen met de jirga het niet noodzakelijk was om een sterke juridische achtergrond te hebben. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zelf verklaart niet te weten waarom hij met deze opdracht werd belast en dat hij niet verder komt dan het opperen van een aantal hypothesen waarom hij en niet een andere medewerker van de NGO hiermee werd belast, maar daarmee de pertinente motieven in de bestreden beslissing geenszins weerlegt. Verzoeker biedt geen enkele plausibele verklaring waarom hij, zonder enige juridische opleiding belast werd met de opdracht om de jirga ervan te overtuigen zich aan de Pakistaanse wet te houden, terwijl hij zelf verklaart slechts enkele maanden bij de NGO te hebben gewerkt en behalve deze zaak, slechts 2 andere zaken behandelde voor de NGO waarin hijzelf slechts een kort gesprek had met de betrokkenen en daarna een advocaat regelde (notities PO II, p. 5). In zoverre verzoeker aanhaalt dat hij een bachelor in de psychologie heeft en verschillende kwalificaties had die andere medewerkers niet hadden, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing het aanvaardbaar wordt geacht dat hij, gezien zijn opleiding, zou belast geweest zijn met het voeren van een gesprek met de nabestaanden, zodat dit als dusdanig niet betwist is. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook niet specificiert welke specifieke kwalificaties hem beter dan andere medewerkers geschikt maakten om de jirga ervan te overtuigen zich aan de Pakistaanse wetgeving te houden en dat uit de door hem neergelegde documenten evenmin kan blijken dat hij een onderhandelingscursus zou gevolgd hebben, zoals hij in het verzoekschrift beweert. Verzoekers verklaring dat geen sterke juridische achtergrond noodzakelijk was voor de gesprekken met de jirga en dat de advocaat niet voor de NGO werkte maar door hen werd ingehuurd met het oog op de klacht bij de politie, kan evenmin overtuigen.

De kern van verzoekers betoog is immers dat hij de jirga ervan moest overtuigen dat zij de Pakistaanse wetgeving moesten respecteren. Zelfs indien zou worden aangenomen dat geen juridische kennis vereist was voor de NGO om de jirga te overtuigen, maakt verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat hij als onervaren medewerker met deze taak zou worden belast. Dat de directeur van de NGO op dat ogenblik in het buitenland vertoefde is in dit verband een loutere bewering die niet wordt gestaafd en kan, gezien het delicate karakter van de zaak niet als een plausibele verklaring worden aangenomen. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van zijn aanvullende nota nog een afdruk neer van een email met als opschrift *"To coordinator Dastageer Legal Aid Center Swat"* (aanvullende nota, stuk 2). In de aanvullende nota wordt toegelicht dat het een email betreft van de directeur van Dastageer Legal Aid System aan de coördinator van de NGO ter bevestiging dat verzoeker persoonlijk naar de jirga moest gaan. De Raad merkt vooreerst op dat het stuk geen datum vermeldt noch het email adres van de afzender van het email bericht. In zoverre in de email vermeld wordt dat de email afkomstig is van I.H.B. de Project Director van Dagasteer Legal Aid System, wijst de Raad er verder op dat de badge die door verzoeker werd neergelegd de benaming Dagasteer Legal Aid Center vermeldt en verzoeker verder ook niet toelicht waarom in de email en de badge van verzoeker een verschillende naam wordt gebruikt. Verder stelt de Raad ook vast dat de email geen datum vermeldt, zodat ook niet kan worden vastgesteld wanneer dit bericht werd verstuurd. In de email wordt het volgende vermeld: *"Jirga Attendance Notice. Send the counselor Mr. W.U.K. again to the next jirga held on case titled "Wife Murder Case" and make sure this time he personally meet with the decision making personals of the Jirga and to convince them to take legal steps in this matter rather than imposing local made rules for the matter"* (vrije vertaling: *"Nota bijwonen Jirga. Zend de adviseur mr. W.U.K. opnieuw naar de volgende Jirga in de zaak getiteld "Echtgenote moord zaak" en zorg er voor dat hij deze keer persoonlijk de personen van de Jirga die beslissingen nemen ontmoet en hen ervan te overtuigen om juridische stappen te nemen in deze zaak eerder dan lokale regels voor de zaak op te leggen"*). In zoverre in de email verwezen wordt naar een zaak inzake de moord op een echtgenote, stelt de Raad vast dat hieruit niet kan worden afgeleid om welke zaak het zou gaan, noch wanneer de opdracht zou zijn gegeven aan de coördinator van het Dastageer Legal Aid Center Swat. Verder blijven de bewoordingen vaag en wordt de opdracht van verzoeker er in omschreven om de jirga ervan te overtuigen juridische stappen te nemen, wat niet helemaal overeenstemt met verzoekers verklaringen als zou hij de jirga-leden ervan moeten overtuigd hebben zich te houden aan de Pakistaanse wet. Gevraagd ter terechtzitting wanneer de email werd verstuurd verklaart verzoeker dat deze email werd verstuurd op 19 december 2017 en stelt hij dat hij deze email niet voorlegde bij het CGVS omdat hij niet wist welke documenten hij moest voorleggen. De Raad kan slechts vaststellen dat hij geen plausibele verklaring heeft voor het ontbreken van een datum op de email. Dat hij niet zou geweten hebben welke documenten hij moest voorleggen, kan niet overtuigen nu hij ook andere documenten met betrekking tot de NGO, zoals zijn badge heeft neergelegd en hij ook steeds werd bijgestaan door een advocaat in de loop van de procedure voor de DVZ en het CGVS. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker slechts daags voor de terechtzitting de bewuste email overmaakt. Gelet op het voorgaande kan aan de kopie van de ongedateerde email slechts zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht en wijst de Raad er op dat hieruit hoe dan ook niet kan blijken dat hij ook daadwerkelijk met de leden van jirga over de zaak van de vermoorde echtgenote van Y.M. sprak, laat staan dat hij hierdoor bedreigingen zou ontvangen hebben vanwege de leden van de jirga. De voorgelegde email kan bijgevolg bovenstaande analyse van de Raad - waarbij werd vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij namens de NGO de leden van de jirga moest overtuigen om zich aan de Pakistaanse wetgeving te houden in de zaak van de vermoorde echtgenote van Y.M. dat zijn verklaringen over zijn aandeel in de aanhouding van Y.M. tegenstrijdig zijn en in strijd met het door hem voorgelegde artikel in Dawn en bijgevolg niet geloofwaardig kunnen geacht worden – niet ombuigen. De door verzoeker voorgelegde foto's kunnen aantonen dat hij een groep mensen toesprak, maar hieruit kan niet afgeleid worden om welke groep het ging, noch dat het om de jirga ging die de daden van Y.M. zou hebben goedgepraat, laat staan dat verzoeker omwille van zijn aanwezigheid daar problemen zou hebben gekend met de leden van de jirga. Er kan bovendien niet worden uit afgeleid in welke hoedanigheid verzoeker deze groep van personen toesprak, noch dat hij er namens de NGO optrad.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker zelf op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat hij geen hulp kon inroepen van zijn NGO om in zijn zaak te bemiddelen omdat *"zij willen daarmee niet betrokken worden met religieuze zaken"* (notities PO II, p. 8). Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de leiding van de NGO er zich van bewust was dat de interventie van verzoeker namens de NGO in deze zaak als een inmenging met religie zou worden opgevat door de leden van de jirga. Volgens zijn verklaringen bestempelde het hoofd van de jirga NGOs' immers als ongelovigen en maakte hij hem duidelijk dat hij niet terug moest komen, wat hij ook communiceerde aan zijn NGO (notities PO II, p. 5).

Dat de NGO desondanks toch een advocaat zou inhuren en dat vervolgens toch klacht zou ingediend zijn tegen Y.M. strookt dan ook niet met zijn verklaringen dat de NGO zich niet wou inlaten met religieuze zaken.

Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoeker verder niets wist te vertellen over het lot van de vader van het slachtoffer en de advocaat van de NGO; noch over wat er met Y.M. is gebeurd na zijn aanhouding. Hiernaar gevraagd verklaart verzoeker dat zijn leven in gevaar was, dat hij zijn leven wou redden en dat hij geen contacten had (notities PO II, p. 7). Ook in het verzoekschrift wordt verder geen informatie verstrekt over wat er met de hoofdrolspelers gebeurd zou zijn, noch kan hieruit blijken dat verzoeker een poging heeft ondernomen om hierover verdere informatie te bekomen, hetzij via de politie, waar klacht tegen onbekenden werd ingediend, hetzij via de NGO waarvoor hij werkte, hetzij via de verwant van zijn vader die hem initieel onderdak verleende. De Raad stelt vast dat de feiten zich afspeelden in 2017. Van een verzoeker die verklaart voor zijn leven te vrezen omwille van zijn rol bij de aanhouding van Y.M. en gevisieerd te worden door leden van de jirga, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich verder zou informeren over de actuele stand van zaken. Verzoeker lijkt echter zelf weinig interesse te hebben voor de huidige stand van zaken met betrekking tot de klacht tegen Y.M., en wat het resultaat was van de klacht tegen onbekenden bij de politie, na de bestorming van zijn huis, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de beweeerde problemen, verder ondermijnt.

Verzoeker verwijst ook naar de dood van zijn vader in februari 2021 om zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Pakistan aan te tonen. Hij legt ter staving een krantenknipsel, een FIR en een overlijdensakte neer. Door middel van zijn aanvullende nota legt verzoeker ook drie screenshots neer van whatsapp berichten. Uit zijn toelichting bij de documenten neergelegd door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat de FIR, die handelt over zijn vader die gedood werd op 8 februari 2021 door onbekende mannen, werd opgesteld door zijn oudere broer en dat het krantenknipsel over de dood van zijn vader niet vermeld waarom hij gedood is (notities PO I, p. 3). Verzoeker maakt aan de hand van zijn verklaringen en de door hem toegelichte documenten geenszins aannemelijk dat de dood van zijn vader verband houdt met zijn beweeerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen ten gevolge van zijn rol in de aanhouding van Y.M. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden gemotiveerd: *“Wat betreft de moord op uw vader in februari 2021 legt u enkele documenten zoals een krantenknipsel, een overlijdensakte en een “FIR” neer. Uit die documenten blijkt dat uw vader door middel van geweld is omgekomen, doch die documenten leveren geen bewijs dat zijn overlijden in verband kan worden gebracht met uw ingeroepen problemen, die zoals hierboven reeds werd uiteengezet als ongeloofwaardig werden bevonden. In de documenten staat immers niets vermeld over de reden waarom hij werd gedood (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 28/06/2021, p.3 en p. 4).”* De Raad stelt vast dat deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet worden betwist in het verzoekschrift zodat deze overeind blijven.

Verder stelt de Raad vast dat ook de screenshots van dreigberichten, toegevoegd aan de aanvullende nota van verzoeker, niet aantonen dat de dood van verzoekers vader verband houdt met verzoekers beweeerde problemen, noch kunnen zij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover herstellen. Vooreerst gaat het niet om originele berichten maar om screenshots waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en die bijgevolg beperkte bewijswaarde hebben, omdat zij gemakkelijk manipuleerbaar zijn. Verder stelt de Raad vast dat het eerste bericht geen datum draagt en het tweede en derde bericht gedateerd zijn op 25 december 2020 en 5 januari 2021, i.e. voor de dood van verzoekers vader, maar dat hieruit verder op geen enkele wijze kan worden afgeleid wie de auteur is van deze berichten noch wie ze ontvangen heeft. In zoverre verzoeker ter terechtzitting verklaart dat zijn broer deze berichten zou hebben doorgestuurd na de bestreden beslissing, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geenszins kan blijken uit de door verzoeker neergelegde documenten. Tenslotte stelt de Raad vast dat uit de vertaling van de berichten blijkt dat verzoeker er niet bij naam wordt genoemd, noch dat in de berichten de naam van verzoekers vader wordt vernoemd. Gelet op dit alles is de Raad van oordeel dat ook deze documenten niet van aard zijn om de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde problemen in Pakistan omwille van zijn aandeel in de aanhouding van Y.M. in een ander daglicht te plaatsen. Hetzelfde geldt voor de getuigenissen van 5 dorpelingen die volgens de toelichting in de aanvullende nota worden neergelegd ter bevestiging van de aangevoerde feiten (aanvullende nota, bijlage stuk 3). De Raad kan hier volstaan met de vaststelling dat het om vijf identieke en stereotiepe verklaringen gaat van vijf personen uit Pakistan, die stellen dat verzoekers vader werd doodgeschoten op 8 februari 2021 en dat verzoeker geconfronteerd wordt met bedreigingen door onbekenden omwille zijn werk bij een NGO waardoor het niet veilig is voor hem om terug te keren. Aan dergelijke verklaringen, duidelijk afgelegd op vraag van verzoeker, kan nauwelijks bewijswaarde worden toegekend nu deze verklaringen niet afkomstig zijn van een objectieve bron en

gezien hun stereotiepe karakter. Deze documenten kunnen dan ook evenmin een ander licht werpen op de beoordeling door de Raad.

De persartikels uit 2021 en 2022 met betrekking tot geweldpleging in Charsadda en onlusten naar aanleiding van de arrestatie van personen die beschuldigd werd van het ontheiligen van de Koran, die eveneens worden toegevoegd aan de aanvullende nota van verzoeker tenslotte, hebben geen betrekking op de individuele omstandigheden van verzoeker en kunnen evenmin een ander licht werpen op zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen in verband met de redenen waarom hij Pakistan heeft verlaten.

Ook de overige documenten neergelegd door verzoeker kunnen niet tot een ander conclusie leiden. Met betrekking tot de FIR van 2017 verklaart verzoeker dat deze werd opgesteld nadat de politie tussenbeide kwam toen zijn huis werd aangevallen en dat de FIR werd opgemaakt tegen onbekenden omdat de politie de lokale jirga daarin niet wou betrekken (notities PO I, p. 3-4). Verder legt hij ook een document neer dd. 12 april 2017, dat het opschrift "secret" draagt en waarin wordt gesteld dat hij op de "hit list of de Unknown People Swat to be targeted" figureert en dat *"in these circumstances we are providing police personal for your security and safety"* (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 10). In zoverre in de bestreden beslissing hieruit wordt afgeleid dat hij beroep kan doen op bescherming door de Pakistaanse autoriteiten in de hypothese dat hij andere problemen zou gekend hebben in Pakistan, stelt de Raad vast dat verzoeker geen andere problemen heeft ingeroepen dan diegene die voortvloeien uit zijn beweerde rol in de aanhouding van Y.M.. Om de hierboven uiteengezette redenen werd hierboven reeds vastgesteld dat hij zijn problemen in Pakistan omwille van zijn rol in deze zaak niet aannemelijk maakt. Verder stelt de Raad vast dat in het document van 12 april 2017 verwezen wordt naar het feit dat verzoeker op een lijst van doelwitten van de Unknown People Swat figureert maar dat verzoeker hiervan tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS noch bij de DVZ op geen enkel ogenblik verwijst. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat het niet om een origineel document gaat, nu hij, gevraagd waar het origineel is, verklaart: *"ik denk dat het bij mij thuis ligt, ik weet niet juist waar het document nu is"* (notities PO I, p. 4). Zoals reeds aangehaald blijkt uit de beschikbare informatie dat corruptie bij de politie in Pakistan voorkomt. Volgens het USDOS rapport van maart 2020 kan bij de registratie van FIRs corruptie plaatsvinden en wordt soms een geldsom gevraagd voor het registreren van een klacht of wordt geld aanvaard voor het registreren van onware klachten (COI Focus, Pakistan. Corruptie en documentenfraude, 21 maart 2021, p. 14). Vermits het een kopie betreft, kan slechts beperkte bewijswaarde worden toegekend aan het document, aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan en in het licht van de voormelde specifieke landeninformatie. Verzoekers algemene betoog, onder verwijzing naar het rapport van ANI van 8 december 2021, dat de Pakistaanse politie heel corrupt is en dat de Pakistaanse politie in de onmogelijkheid is om verzoeker te beschermen tegen zijn vervolgers is niet dienstig, nu hierboven werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij genoodzaakt was Pakistan te verlaten omwille van zijn rol in de aanhouding van Y.M. omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn bevonden. Dat corruptie binnen de Pakistaanse politie wijdverspreid is, is niet betwist en wordt ook bevestigd door de landeninformatie bijgebracht door verwerende partij. Het document dd. 14 december 2017 van S.A.K., Chairman Counsellor (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6) is volgens verzoekers verklaringen afkomstig van het administratief comité van de dorpelingen (notities PO I, p. 3). In zoverre er in wordt gesteld dat verzoekers huis werd bekogeld met stenen omwille van zijn rol in de aanhouding van Y.M. kan de Raad slechts vaststellen dat uit het document zelf niet kan worden afgeleid met welk doel het werd opgesteld en dat het gedateerd is op 14 december 2017, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in mei 2017 Pakistan verliet. Bovendien bevat het document een stempel met het afschrift NAZIM, terwijl verzoeker verklaart tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat *"mijn vader nam contact op met de nazim om te bemiddelen met jirga waar ik problemen mee heb maar dat lukte niet"* (notities PO II, p. 8). Hieruit blijkt dat volgens zijn verklaringen de nazim weigerde tussen te komen. Dat namens de nazim zeven maanden na zijn vertrek dan een document wordt uitgereikt waarin verzoekers verhaal wordt bevestigd, doet dan ook de nodige twijfels rijzen bij de inhoud en authenticiteit van dit document. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat ook dit document geen ander licht werpt op de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in verzoekers verklaringen op basis waarvan werd besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Pakistan diende te verlaten omwille van zijn rol in de aanhouding van Y.M..

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarde van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden en door hem voorgelegde documenten in acht genomen en cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de situatie in Pakistan, besluit de Raad dat verzoeker zijn rol in de aanhouding van Y.M. en de bedreigingen die er het gevolg van zouden geweest zijn niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn, is een verdere toetsing van het relaas aan de materiële voorwaarden, omschreven in de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk.

In zoverre in de bestreden beslissing nog wordt vermoed dat het aanvragen van internationale bescherming niet verzoekers prioriteit was gezien zijn eerder verblijf in Italië, waar hij geen verzoek om internationale bescherming indiende, en wordt opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het land dat zijn voorkeur genoot om een verzoek om internationale bescherming, beschouwt de Raad dit als een overtollig motief dat niet wordt overgenomen in zijn arrest. Waar verzoeker aanvoert dat het om ondergeschikte elementen gaat die geen invloed hebben op verzoekers vrees in geval van terugkeer, kan dit, gezien bovenstaande vaststellingen, evenmin tot een andere conclusie leiden.

5.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij genoodzaakt was Pakistan te verlaten omwille van zijn rol in de aanhouding van Y.M. omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Hij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen dan diegene die hierboven ongeloofwaardig werden bevonden, die hij de voor zijn vertrek uit Pakistan zou hebben gekend.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation** van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Pakhtunkwa te worden beoordeeld. Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noorden Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie. Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, is de groepering zich aan het hergroeperen in bepaalde regio's.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan 80% in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020, 127 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 155 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. PICSS registreerde in deze periode 109 aanvallen door militanten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 127 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 77 en PICSS van 121 veiligheidsincidenten (waarvan 72 aanvallen door militanten). Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber. In Bajaur nam het aantal incidenten in 2021 en gedurende de eerste 7 maanden van 2021 toe. Ook in Khyber nam het aantal incidenten toe in de verslagperiode. Het geweld in Khyber en Bajaur is voornamelijk doelgericht, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Wat betreft Noorden Zuid- Waziristan zet de trend die reeds verschillende jaren bestaat zich verder in de verslagperiode. In 2020 nam zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers in Noord- en Zuid-Waziristan toe, een trend die zich verderzet in 2021. De doelgerichte moorden worden vooral op stamoudsten gepleegd. Daarnaast was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2021 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef. Het merendeel van het conflict-gerelateerd geweld dat in 2020 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt voornamelijk plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In de overige 3 tribale districten werden er in 2020 slechts 9 van de 169 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2021 zette deze trend zich voort en vonden er in de 3 overige districten 19 van de 251 gerapporteerde conflict gerelateerde incidenten plaats. Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geviséerd worden. Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa hoewel bijna 17.000 families binnen de provincie ontheemd blijven. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad kan deze analyse, na grondige lezing van de beschikbare landeninformatie bijtreden. Verzoeker legt geen informatie neer waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet accuraat of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies heeft genomen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing geen beoordeling wordt gemaakt van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ter terechtzitting stelt verwerende partij dat verzoeker geen elementen heeft aan gebracht die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Verzoeker betwist deze analyse niet ter terechtzitting. De Raad stelt vast dat verzoeker geen dergelijke elementen heeft aangebracht. Ook uit het administratief en het rechtsplegingsdossier blijken geen dergelijke persoonlijke omstandigheden.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer verzoeker naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het voorzichtigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft wat dit beginsel inhoudt en hoe dit concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

9. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET